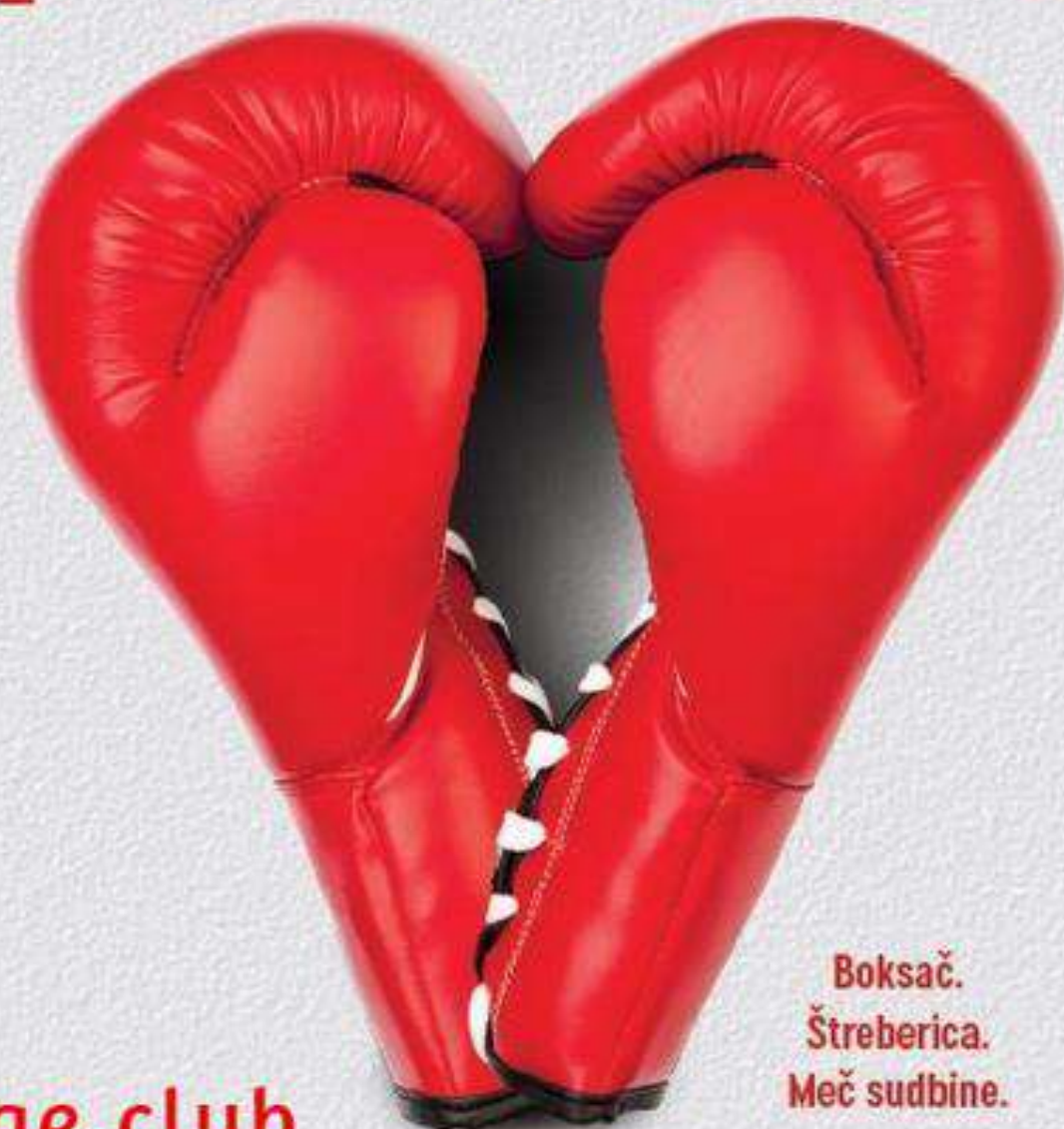

"Rijetko naidem na knjigu čije čitanje izaziva čistu radost. Toplo ju, toplo preporučam."
- Mia Sheridan, autorica bestsellera New York Timesa

NOKAUT

knjige.club

Boksač.
Štreberica.
Meč sudbine.

ROMAN AUTORICA BESTSELLERA NEW YORK TIMESA

KRISTEN CALLIHAN
SAMANTHA YOUNG

Knjige.Club Books

Naslov izvornika

Outmatched

Kristen Callihan & Samantha Young

NOKAUT

S engleskog prevela

Tereza Milić

www.knjige.club

Rhys

Tata mi je jednom rekao da si ljudi uglavnom ne uništavaju živote namjerno; oni jednostavno tijekom života donose niz glupih odluka.

Običavao je sjediti u svojoj pohabanoj, kožnoj, uredskoj fotelji, širokih ramena pogrbljenih iznad radnog stola od ružina drveta, koji je bio ponos njegova ureda. U istoj toj fotelji u kojoj sam ja sada pogrbljeno sjedio, za tim istim prostranim stolom.

Odsutno sam prelazio prstom preko njegova ruba. Nekoć blistava drvena ploha sada je bila izgrebana i bez sjaja. Kad sam bio mali, bilo mi je čudno što je tata želio ovako raskošan stol u inače oskudno opremljenom uredu dvorane za boks i borilačke vještine. Taj bi stol znatno bolje odgovarao nekoj odvjetničkoj kancelariji. Na moje pitanje zašto inzistira na njemu, bio mi se osmjehnuo onim svojim škrtim, njemu svojstvenim osmijehom.

„Boksačka dvorana *Ugašena svjetla* moj je ponos i dika, dečko.” Raširio je svoje krupne, ožiljcima prošarane šake na ulaštenoj radnoj površini. „A ovdje ju ja predstavljam. Sviđalo ti se to ili ne, vanjski dojam je bitan.”

U njegovom svijetu, riječi i postupci imali su jednaku važnost. *Postupaj odlučno, govori iskreno ono što misliš i donosi dobre odluke.*

Što bi tata sada mislio o mojim odlukama?

„Ništa dobro”, promrmljao sam i pritisnuo jagodicama prstiju bolne oči. Trenutno ni ja nisam imao dobro mišljenje o odlukama svoga oca.

Tata je umro prije četiri godine. Bol više nije bila tako oštra, ali je praznina ostala. No ono što me plašilo bio je taj potmuli, otrovni bijes koji sam osjećao prema njemu. Tata nikad nije bio savršen. To sam odavno shvatio. Nakon što je mama umrla, upao je u duboku rupu koju si je sam iskopao. No ovo zgarište koje mi je ostavio bilo je nešto posve drugo, i to mi je bilo teško zaboraviti i oprostiti. Sranje, nisam ni *smio* zaboraviti. Banka mi ne bi to dopustila. Nisam imao pojma da su moje financije i dvorana u tako dubokim problemima do onog dana kad sam zatekao tatu pogrbljenog iznad radnog stola. Tada mi je bio rekao da je spiskao moj novac - radilo se o otrovnoj kombinaciji lošeg ulaganja i kockanja - i da je podigao još jednu hipoteku na dvoranu pokušavajući pokriti dugove.

Mjesec dana poslije, tata je bio mrtav. Stres i sram zbog onoga što je učinio pokosili su ga na najgori mogući način, u obliku srčanog udara. I ja sam postao novi vlasnik Ugašenih svjetala, i gomile dugova.

Čeljust mi se čvrsto stisnula od još jednog naleta bijesa. Htio sam ustati, otići i nikad se ne vratiti. Izvan staklenog zida ureda dopirao je mladenački smijeh. Juniorska grupa je trenirala capoeiru, koju smo nedavno uveli u ponudu dvorane. Svi tečajevi su bili puni, no samo je polovica dječaka mogla plaćati članarinu. I premda bih imao pravo odbiti one koji ne plaćaju, znao sam da to nikada ne bih učinio. Ova dvorana je bila njihov jedini spas u svijetu koji bi vrlo lako mogao isisati svu radost iz njih, nakon čega bi bili samo prazna ljuštura svojeg prijašnjeg sebe.

„Imaš prilično opak izraz lica.” Carlos je stajao pokraj vrata, koja sam nažalost zaboravio zatvoriti. Licem mu se razvukao širok osmijeh. „Pronašao si osip na koži ili takvo što?”

„Da, točno ispod jaja”, odvratim bez žara. „Želiš pogledati?”

„To ću prepustiti tvojim prijateljicama.”

Carlos je znao da već dugo nisam bio ni sa jednom od „prijateljica”, kako ih je on volio zvati. Nemojte me pogrešno shvatiti – prilika je bilo, jednostavno ih nisam želio iskoristiti. U zadnje vrijeme nisam imao volje... pa, ni za što. Prvo zbog tatinih jebenih dugova, zatim zbog Jakea - nisam htio razmišljati o Jakeu. Carlos se odgurnuo od vrata i spustio guzicu na stolicu nasuprot mojeg stola. „Onda”, nije odustajao, „zašto taj izraz?”

Protrljao sam svoj bolno ukočeni vrat. „Uvijek isto. Novac.”

Carlos se nagnuo naprijed, oslonivši se rukama o koljena. Onaj ležerni osmijeh naglo je nestao s njegova lica. Rijetko se viđalo nenasmiješnog Carlosa. Za razliku od mene, Carlos je bio poznat među ljudima kao veseljak, a tim svojim velikim, smeđim, psećim očima privlačio je žene kao med pčele. On je s lakoćom igrao tu ulogu, skrivajući mračniju stranu za koju gotovo nitko nije znao. Činjenicu da je meni dovoljno vjerovao da mi pokaže pravog sebe nikad nisam uzimao zdravo za gotovo.

„Nema nikakvih promjena?” upitao je.

„Ima, ali nisu dovoljne. Kasnim nekoliko mjeseci s otplatom hipoteke. Banka mi dašće za vratom.”

„Što je s onim Kyleom Garretom?”

Prije pola godine kontaktirao me neki tip po imenu Kyle Garret s ponudom za kupnju moje dvorane. Nakon što smo se raspitali o njemu, Carlos i ja smo otkrili da se radi o nekretninskom tajkunu koji kupuje građevine po cijelom Bostonu i pretvara ih u zgrade s luksuznim stanovima ili u stambena naselja.

„Nisam toliko očajan.” Okej, bio sam toliko očajan. Ali ovo mi je mjesto tijekom odrastanja bilo sve. Bilo je prepuno duhova moje prošlosti, i premda su neki od njih bili bolni, drugi su mi davali snage da ustrajem. Bilo je dovoljno prošetati dvoranom i sjetio bih se svega: voćnog bara u predvorju, gdje je mama uvijek dočekivala Jakea, Carlosa i mene nakon škole, s frapeima od banane i širokim osmijehom. Studija B, gdje smo Jake i ja primili prve udarce i uistinu naučili da je boks „slatka znanost”.

Moj brat Dean i ja smo se skrivali ispod tatina stola i igrali se „špijuna”. Točnije, Dean se igrao špijuna, a ja bih mu ugađao. Sve dok se jedan dan naši roditelji nisu ušuljali u ured na brzi seks, ne znajući da smo nas dvojica ispod stola. Neke uspomene nisu bile ugodne, ali su bile moje i bile su sve što mi je ostalo. Nisam htio i to izgubiti.

Carlos uzdahne. „Znaš da bih ti mogao organizirati meč kad bi se pristao vratiti u igru...”

„Ne.” Nisam to viknuo, ali je u mojoj glavi zvučalo kao da jesam. Na križima mi je izbijao hladan znoj dok sam smrknuto gledao u Carlosa. On je vrlo dobro znao da sam prestao boksači. Za sva vremena.

Sućutno me pogledao. „Čuj, stari, znam. Ali mislim da Jake ne bi želio...”

„Rekao sam *ne*”

Od same pomisli na Jakea otvorila mi se rupa u grudima. Jake mi je bio najbolji prijatelj od malih nogu, bliži od mog blesavog brata, i uvijek smo jedan drugomu čuvali leđa. Obojica smo bili boksači. Obojica predodređeni za velike uspjehe. Štoviše, imali smo ih na dlanu. Sve dok jedan nesretni udarac u sljepoočnicu nije okončao njegov život.

Progutao sam masni knedl užasa i stida. Bilo je već dovoljno teško ostati bez Jakea; no kad sam saznao da je tata izgubio brdo novca jer se kladio na njega u tom kobnom meču, to mi je upropastilo sve uspomene na njih dvojicu i na boks uopće.

Jake je ostavio za sobom suprugu Marcy i njihovu malenu djevojčicu Rose. Dovraga, Marcy i ja smo odrasli zajedno, a već mjesecima nisam vidio ni nju ni Rose. Kad god bih se našao s njima, danima bih nakon toga bio paraliziran od krivnje i duboke žalosti.

„Ja sam raskrstio s tim sportom”, rekao sam Carlosu, iako mu nisam morao ništa reći. On je to znao.

Imao sam snažnu potrebu da si izribam kožu. Otuširao sam se prije dva sata, no osjećao sam se prljavo i ljepljivo od kajanja i gnjeva. Tatina se sramota nekako prebacila na mene i nisam je se mogao riješiti.

Carlos se skrušeno nasmiješi. „Da, znam. Ali i meni je ova dvorana sve što imam. Ako propadne, svi ćemo ostati bez posla.”

Nisam više mogao ondje sjediti. Naglo sam ustao i počeo nervozno koračati po tom skućenom prostoru. „Moramo još više raditi. Ne, treba nam sponzor.” I jebeno čudo.

Carlos protrlja bradu, promatrajući me kako hodam po uredu kao lav u kavezu. „To bi moglo pomoći, ali kakve bi koristi on imao od toga?”

„Jebiga, ne znam.” Prsa mi se spuste pri dubokom izdahu. „Porezne olakšice? Zadovoljstvo zbog pomaganja mladima iz geta?”

Carlosove oči zabljesnu od crnog humora. „Tvoj nedostatak entuzijazma nije baš dobra reklama.”

„Zato što ne znam muljati. Loš sam prodavač.”

„To definitivno jesi, buraz”, reče glas s vrata.

Dean, moj mlađi brat i vrsni muljator, stajao je ondje, nonšalantno naslonjen na okvir vrata. Stvarno ne znam na koju smo jebenu foru nas dvojica u rodu. Kao prvo, umjesto da nosi traperice i majicu kao svi drugi frajeri ovdje, on je na sebi imao trodijelno odijelo čija je cijena bila viša od njegove mjesečne stanarine. Stanarine koju sam ja plaćao. Tom malom drkadžiji.

Drugo, bio je jebeno zgodan. Prezgodan. Još od osnovne škole cure su uzdisale za njegovim plavim očima i pepeljastom kosom. Bio je jebeni princ na bijelom konju. Otjerao sam misao na to da Dean tako jako nalikuje mami. Nedostajala mi je svaki dan.

To je bilo najgore od svega. Previše mi je ljudi nedostajalo.

„Što te muči?” upita Dean ušetaвши u moj ured. Onda je naglo zastao i uputio mi široki, umjetni osmijeh. „Mislim, danas.”

Brzo sam okrenuo glavu prema Carlosu i namrštenim pogledom mu poručio: *da nisi ni zucnuo*. On je trepnuo očima i znao sam da me razumio. Nisam htio uvlačiti Deana u svoje poslovne probleme. On je imao potencijala da postane netko i nešto - ako ikada izvuče glavu iz guzice i pronađe posao.

Carlos ustane i uhvati se za zatiljak kao da mu se vrat ukočio. „Rhys ima problema s impotencijom.”

Udario sam Carlosa laktom, dovoljno jako da ga gurnem u stranu. „Odjebi s tim sranjima. Želiš me ureknuti?”

Carlos posprdno zarokće nosom i pogleda u Deana. „Imaš li ti kakav savjet za to, dečko? Ti si pametan, završio si faks.”

„Pozitivne misli i molitva?”

„Jako ste duhoviti, obojica.” No naš plan je upalio. Odvratili smo pozornost Deanu.

Čim je Carlos izašao, naslonio sam se na rub stola i pogledao u svoga brata. „Zašto si u odijelu? Imaš razgovor za posao?”

Molim te, Bože, daj da se radi o tome. Dečko je diplomirao informatiku na bostonskom sveučilištu, rasturio testove za upis na medicinu i dobio ponude za poslijediplomski studij na raznim sveučilištima diljem zemlje, ali on je odlučio krasti bogu dane. Radio je kao konobar i u slobodno se vrijeme zajebavao sa ženama.

Nacerio se kao da je božićno jutro. „Tako nešto.”

Dakle, taj klinac. „Ili ideš na razgovor na posao ili ne.”

„Oh, već sam dobio posao.” Osmijeh mu nije silazio s lica. „Ovo večeras je više kao proba.”

Boksači se oslanjaju na instinkt, a moj je upravo bio ubačen u višu brzinu. „Proba? O čemu to, dovraga, govoriš, Deanie?”

Napokon se prestao ceriti. Mrzio je kad bih ga zvao Deanie. „Kakav to usrani, šminkerski posao ima probe?” upitao sam ga kad je postao tajanstven. „I počinje u... šest poslijepodne?”

„Gle, jedva sam ti čekao reći o čemu se radi jer je jebeno briljantno. Ali ako ćeš mi zvocati...”

„Govori. Smjesta.”

„U redu.” Dean izvadi svoj mobitel i krene prema meni. „Pronašao sam jednu nevjerojatno genijalnu aplikaciju u koju ubaciš svoju fotku i kvalifikacije i pronađe ti ljude koji nude posao.”

„To je... dobro.” No i dalje sam bio napet. Nešto mi je tu smrdjelo. „Rekao sam si, pa što ako nitko ne traži zaposlenike s mojim kvalifikacijama. Ja sam dobar i u drugim stvarima.”

„Kojim drugim stvarima?” Taj *jebeni* klinac. Samo je devet godina mlađi od mene, no časna riječ, kad god sam se morao baviti njime, ostario bih deset godina.

Slegnuo je ramenima. „U šarmiranju žena, na primjer. Pomažem im da se osjećaju dobro.”

Polako sam se uspravio do svoje pune visine. „Pomažeš im da se osjećaju dobro.”

„Aha.” Rekao je to kao da sam retardiran. „Ja sam sjajan sa ženama.”

„Kakav je to posao, Deane?”

Ne registrirajući moj ton, on počne tipkati po mobitelu. „Dakle, ta aplikacija me spojila s jednom slatkičom po imenu Parker koja će mi... pazi ovo... platiti da joj budem eskort.” Oči mu zaiskre. „Nije li to genijalno? Ne mogu vjerovati. Voljna mi je platiti suludo puno novca. Laka zarada, i to za ono za što sam prirodno talentiran. No najbolje od svega je to što se radi o dogovoru na neodređeno vrijeme.”

Sva mi se krv iz glave sjuri u nožne prste, a onda se vrati u obliku bujice mračnog, usijanog bijesa. „Prostituirat ćeš se? Jesam li dobro shvatio?”

Gdje li sam pogriješio?

„Što?” Njegove svijetle obrve se iznenada spoje. „Ne! Ja sam eskort. Izvodit ću Parker na spojeve, odlaziti s njom na poslovne večere i domjenke. Takve pizdarije. Mislim, neću je odbiti ako me zamoli da...”

„Ne. Nema jebene šanse.” Zarežao sam i stisnuo šake. „Nisam uložio osamdeset tisuća dolara u tvoje školovanje kako bi bio žigolo nekoj snobovskoj bogatašici...”

„Ah, da, slobodno spomeni činjenicu da si mi platio studij. Opet.” Uputio mi je smrknuti, povrijeđeni pogled.

„Jer jesam!” Prošao sam si rukom kroz kosu i stisnuo prste oko kratkih vlasi. Malo je falilo da si počnem čupati kosu. „Svaki sam novčić koji mi je ostao uložio u ovu dvoranu i tebe. Učinio sam to sa zadovoljstvom. S oduševljenjem.” Bilo je to najmanje što sam mogao učiniti; Deana je trebalo usmjeriti, omogućiti mu obrazovanje, pružiti mu izlaz. „I neka me vrag odnese ako dopustim da moji napori propadnu zbog hirova neke površne, praznoglave...”

„Hej, Parker je strašno pametna. Pogledaj ovo.” Gurnuo mi je mobitel u lice. „Studirala je na MIT-u...”

Frknuo sam nosom. „Naravno.”

„A njena obitelj je u odborima desetak različitih humanitarnih organizacija.”

„Boli me kurac za to.” Uzeo sam mu mobitel iz ruke - inače bi mi ga zabio u nos - i proučio članak koji je otvorio. Zgodna, slatka djevojka, veličine moga palca, velikih smeđih očiju ispod ozbiljno ravnih obrva smiješila mi se s fotografije. Njezin osmijeh je bio usiljen, za razliku od sretnih, ozarenih osmijeha starijeg para pokraj nje. To su očito bili njezini roditelji, a svi su stajali na nepreglednom travnjaku s pogledom na ocean, ispred goleme palače poput onih iz Cape Coda u pozadini.

„Isuse”, promrmljao sam. „Oni su Njujorčani, Deane.”

„Pa?” On se nasmijao. „Što imaš protiv Njujorčana?”

„Bogati Njujorčani su teški šupci.”

U članku je pisalo o tome kako gospodin Charles Brown i njegova supruga „ljetuju” u Cape Codu i prikupljaju novac za kampanju opismenjavanja djece. Plemenita inicijativa, ali to ne znači da su *oni* plemeniti i dobri ljudi.

„Nisam znao da si takav snob, brate.”

Stisnuo sam šaku oko mobitela. „Znaš li koliko sam takvih ljudi upoznao tijekom boksačke karijere? Svi oni stalno govore kako žele pomoći malim

ljudima, kako žele biti tvoji prijatelji. No zapravo, ljudi poput nas za njih su samo svježije meso. U najboljem smo im slučaju zabavni. A kad ih prestanemo zabavljati, onda nas odbace.”

Samo pitajte moje tobožnje prijatelje koji su svi redom nestali nakon što je Jake poginuo, a ja napustio boks.

„Parker nije takva. Ona je jako draga. Stidljiva, zapravo.” Dean isturi bradu. „A ako me želi iskoristiti kao svoju osobnu, zgodnu igračku u zamjenu za brdo novca, ja ću joj to dopustiti.”

„Deane...”

„Rekao sam ti to jer sam mislio... nije bitno što sam mislio. Poanta je u tome da je to moj život i moja stvar. Vratit ću ti sav novac koji si uložio u moje školovanje.”

Mom malom braci su konačno narasle kandže. Ja sam mu godinama bio poput oca, više od našeg pravog oca. Ta odgovornost uključivala je i određenu količinu soljenja pameti. No htio sam da mi se usprotivi, da napokon preuzme nadzor nad svojim životom. Ali ne ovako. Bio je prepametan za ovo. Ja sam bio onaj koji se valjao u blatu. Dean je morao ostati čist.

Bio mi je poznat taj izraz njegova lica. On je to najozbiljnije namjeravao učiniti i ništa ga ne bi moglo odvratiti od toga. Premda smo u mnogočemu bili različiti, u tom smislu smo bili jednaki - obojica tvrdoglavi do srži.

Okrenuo se i krenuo prema vratima, no ja sam podigao ruku. „Čekaj.”

Dean se nervozno ukрутio, ali je zastao.

Izvadio sam mu mobitel iz džepa tako diskretno da to nije uopće opazio. „Ako tako tvrdoglavo želiš to učiniti...”

„Definitivno ću to učiniti.”

Kutnjaci su mi škljocnuli kad sam stisnuo čeljust. *Opusti se. Smiri se.* „Onda bi vjerojatno trebao ukloniti ovo sranje iz zuba prije nego što se nađeš s njom.”

Da nisam bio toliko raspižđen, Deanov užasnuti pogled bi mi vjerojatno bio smiješan. „Imam nešto među zubima?” Prešao je jezikom preko njih. Zubi su mu bili čisti, no Dean je neprestano nešto grickao, tako da je ta opasnost bila prilično realna.

„Aha. Nisi ih dobro očistio.” Nagnuo sam glavu prema privatnoj uredskoj kupaonici. „Idi se oprati.”

Nisam mu morao dvaput reći, smjesta se žurno uputio prema malenoj prostoriji.

Ja sam ga pratio u stopu, i usput dohvatio jednu od drvenih stolica za goste s bočne strane radnog stola. Dean je bio previše odsutan duhom da bi to primijetio. „I, gdje se nalaziš s tom curom?”

„Yvonne's.”

„Otmjeno.” Prošao sam jednom onuda. To mjesto mi je djelovalo kao društveni klub za superbogate.

Dean se zacerekao. „Ne plaćam ja.”

Zakolutao sam očima.

„Za pola sata se nalazimo na piću prije večere, moram se požuriti.” Napravio je grimasu ispred zrcala, pregledavajući svoje zube koji bi mogli biti na reklamama, toliko su bili savršeni. „Ne vidim ništa...”

Ostalo nisam čuo. Brzo sam zatvorio vrata, zaključao ih i zaglavio stolicu ispod kvake. U zadnji čas, jer su se odmah snažno zatresla.

„Rhys! Koji kurac? Otvori jebena vrata!”

Aha, nema šanse. Izdržat će dok ga netko ne pusti van.

Javit ću Carlosu... Za sat vremena.

„Rhys!” Deanovo urlanje pratilo me dok sam izlazio iz ureda. „Ovo nije smiješno. Zafrkavaš me?” Začuo se žestoki udarac. „Prokleti gade!”

Da, ponio sam se kao gad. Ali nisam osjećao ni trunčicu grizodušja. Dean je predober za ovo. Može me mrziti koliko god želi, ali odlučio sam jasno dati do znanja toj Parker Brown da mojem bratu više nikada ne smije prići.

Dok sam sjedao na motor, osjećao sam kako mi se tijelom razlijeva tinjajuća srdžba. Parker Brown, dakle. Neće ni znati što ju je snašlo.

Parker

Ovo mi nije bila prva večera u Yvonne'su. Bit će mi, međutim, prvi put da večeram ovdje s frajerom kojem sam platila da glumi mojeg dečka. U želucu mi je kuhalo dok sam sjedila na elegantnoj barskoj stolici blizu ulaza. Nasuprot šanka protezao se dugi, niski pregradni zid s mramorom na vrhu, koji je odvajao bar od restorana. Žamor i smijeh ljudi koji su ondje večerali pretvorio se u konstantan pozadinski šum.

Ja sam tako niska da su mi noge visjele s visoke barske stolice. Nestrpljivo sam udarala njima o šank, koji je vjerojatno stajao više od moje godišnje plaće.

Kad već spominjemo moju plaću... Nervozno sam pogledala na sat. Dean je već trebao biti ovdje. Dogovorili smo se da dođe deset minuta prije mojeg šefa i njegovog šefa kako bismo ponovno prošli kroz naš strateški plan.

Iskapivši koktel koji je izmaltretirani barmen stavio ispred mene, nastojala sam smiriti agresivno lepršanje leptirića u mojem trbuhu. Ozbiljno, imala sam osjećaj da su mi pobjegli iz želuca i rojili se oko mojih pluća, s namjerom da me uguše. Prešla sam znojnim dlanom preko čela. „Parker, saberi se”, promrmljala sam, izgledajući vjerojatno kao da se spremam počinuti krivično djelo.

Je li laganje vlastitom šefu krivično djelo?

Ne, definitivno nije.

Nemoralno?

Da, definitivno jest.

Ali zapravo je samo dokazivalo koliko sam voljela svoj posao i što sam sve bila spremna učiniti kako bih dobila ugovor o radu na neodređeno vrijeme u Horusu, tri godine staroj tvrtki koja se bavi obnovljivom energijom. Ondje sam počela raditi nakon što sam doktorirala iz „Dinamičkog razvoja ulaganja u proizvodnju električne energije na tržištima s visokom penetracijom vjetra.” Pokušajte to brzo izgovoriti pet puta zaredom.

Bila sam izvan sebe od sreće kad sam dobila posao analitičarke u tvrtki koja je razvila model tržišnog plasmana koji predviđa buduće cijene

električne energije i utjecaj proizvodnje obnovljive energije na dinamiku tržišta.

To je bio moj posao iz snova i osjećala sam se sjajno sve dok mi Pete iz računovodstva nije rekao uz samozadovoljni osmijeh kako sam primljena samo radi ispunjavanja kvote raznolikosti i da ću vjerojatno dobiti nogu nakon isteka šestomjesečnog ugovora.

A zašto?

Jer je moj glavni šef, lik koji raspolaže svim novcem, glavni investitor, gospodin Franklin Fairchild želio da za njega rade isključivo ljudi koji su dokazali predanost u svojim osobnim životima. Radilo se o nekakvom retro sranju iz 1950-ih. Fairchild je sve zaposlenike koji nisu bih u ozbiljnoj vezi ili braku, koji nisu imali djecu i/ili živjeli u unajmljenom stanu umjesto u vlastitom domu, smatrao lošom investicijom. Gdje je tu predanost? Ako nismo u stanju biti predani u osobnom životu, onda ćemo zasigurno napustiti tvrtku čim nam netko ponudi bolje plaćeni posao.

Također mi je iz drugih izvora, pouzdanijih od Petera, potvrđeno da je to bila istina.

Budući da sam ja bila jedina neudana analitičarka, da nisam imala djece i da sam dijelila unajmljeni stan s cimericom, počela sam paničariti. Moja gore spomenuta cimerica Zoe ponudila mi je rješenje u obliku jedne aplikacije. Na toj sam aplikaciji pronašla Deana, savršenog lažnog dečka. Bio je obrazovan, iz Chelseaja, realističan, šarmantan, zgodan, i pristao je biti moj lažni dečko na neodređeno vrijeme. *Neodređeno.*

Ne, stvarno, zašto sam uopće bila zabrinuta?

Nitko neće saznati.

„Ti”, reče duboki glas pokraj mene. Ton je bio optužujući.

Okrenula sam glavu i ubrzano zatrepkala na prizor ispred sebe. Neki izrazito visoki muškarac namršteno je gledao u mene, raširenih nosnica poput bika koji se sprema za napad. Pogled mi se spustio niz njegovo tijelo i ponovno se vratio na njegovo lice, a kroz glavu mi je proletjelo kako nikad nisam vidjela izbliza ovakav primjerak muškarca. Imao je barem metar i devedeset centimetara, bio je odjeven u traperice koje su vidjele bolje dane i termo majicu dugih rukava pod kojom su se ocrtavali vrlo definirani mišići. *Vrlo* definirani. Rukavi su mu bili podvrnuti, otkrivajući čvrste podlaktice s istaknutim venama. Zar Yvonne's nije imao propisana pravila odijevanja?

Pogledala sam u zelene oči koje bi bile lijepe da me nisu tako smrknuto gledale. Mene?

Koji klinac? Nisam sada imala vremena za huligane. „Mogu li vam pomoći?”

„Parker Brown?”

O, sranje.

„Da?“

On zaškilji prema meni. „Ja sam Rhys Morgan. Deanov stariji brat. Dean neće doći.“

Na trenutak sam samo zurila u njega. Kako ovaj tip može biti Deanov brat? Dean je imao plavu kosu i plave oči, izgledao je uredno i bio je lijep u klasičnom smislu. Ovaj tip ima tamnu, kratko ošišanu kosu i već spomenute prekrasne zelene oči, trebao se obrijati još prije nekoliko dana, ima grube, četvrtaste crte lica i slomljeni nos, i definitivno nije ljepotan. Pretpostavljam da bi ga neke žene smatrale privlačnim, no za moj ukus je bio prevelik i presirov.

Meni se sviđaju slatki, štreberski tipovi.

Uglavnom, vratimo se na početak... Brzo sam odvratila pogled od njegovih dojmljivo definiranih bicepsa. „Nimalo mu ne nalikujete.“

On ponovno raširi nosnice. „Da, Dean i ja smo posve različiti. Ja se nikad ne bih prostituirao za bogate *massašupačke* snobove.“

Obrazi su mi se zažarili dok sam ga užasnuto gledala. Bio je glasan! Preglasan! Skočila sam sa stolca i prislonila dlanove o njegova prsa kako bih ga odgurnula prema izlazu, ali sam zastala. Imao je *kamena* prsa. „Oh, ovi mišići su jako razvijeni.“ Spustila sam ruke kao da sam ih opekla.

Deanov navodni brat zaškrguće zubima, vidljivo iznerviran.

„Porazgovarajmo malo dalje od šanka.“ Povala sam ga iza ugla prema hodniku između ulaza i restorana, uputivši ukočeni osmijeh u stilu „sve je u redu“ upravitelju restorana koji je upravo prolazio pokraj nas. Okrenula sam se prema Rhysu i zamalo se zabila ravno u njegova prsa.

On me uhvatio za nadlakticu i nježno me odgurnuo od sebe. Sad kad više nisam sjedila na visokom stolcu, morala sam zabaciti glavu kako bih mu mogla gledati u oči. Dok je tako stršao iznad mene, odjednom sam se zapitala je li možda nerazborito upuštati se u razgovor s gnjevnim muškarcem, koji bi me mogao zgnječiti kao kukca tim svojim šapetinama. No nisam se dala tako lako zaplašiti. Okej, da, ovaj tip je ulijevao strah u kosti, ali ja sam se godinama školovala u području kojim su dominirali muškarci. Vrlo sam brzo naučila kako ne smijem dopustiti bilo kojem tipu, koliko god on bio pametan ili fizički impozantan, da *vidi* koliko sam zastrašena.

Ili koliko me uznemiruje.

Čak i kada je doista bilo tako.

„Kao prvo, ja nisam iz Massachusettsa.“ Nisam znala zašto je to bilo bitno, ali stvarno sam mrzila izraz „Massašupci“, koji se odnosio na bogate pripadnike visokog društva iz ovih krajeva, koji nisu bili osobito simpatični.

Rhys se posprdno nasmiješi. „Ti si Njujorčanka koja ljetuje u Massachussetsu.” Izgovorio je to sa snažnim bostonskim naglaskom koji mi je inače bio presladak. No na ovom tipu ništa nije bilo slatko. „Nema tu nikakve jebene razlike, Zvončice.”

Uh. Puno mi se toga nije sviđalo u toj zadnjoj rečenici. „Molim vas, nemojte psovati.” Moja majka je izbila psovke iz mog vokabulara i prije nego što sam dobila priliku u potpunosti istražiti njihovu primjenu. Kao posljedica toga, neopravdane prostote su u meni uvijek automatski izazivale nelagodu. „A ruganje mojoj visini je krajnje nepristojno.”

„Znaš što je krajnje nepristojno?” Zakoračio je ravno u moj osobni prostor, prisiljavajući me da izvijem vrat kako bih zadržala kontakt očima. „Unajmiti očajnog klinca da udovoljava tvojim potrebama.” Bila sam sigurna da mi je cijelo tijelo postalo crveno kao plašt kojim matador maše ispred bika. Na trenutak sam mogla samo zamuckivati. „To-to-to uopće nije ono što sam učinila”, prosiktala sam. „Kao prvo, on nije dijete. Dean ima dvadeset i pet godina. Osim toga, ja mu ne plaćam da ‘udovoljava mojim potrebama’. Molila bih vas da me ne vrijeđate pretpostavljajući da moram plaćati za to.”

On prijeđe pogledom preko moga tijela i zagunđa.

„Ignorirat ću značenje tog zvuka, koje god ono bilo, budući da sam *ja* evoluirala dalje od tercijara. No vratimo se mojoj poanti: Dean je odrasla osoba, a ja sam ga unajmila da me prati na večere i društvena zbivanja koja uključuju moje kolege i mog šefa. Ne ulazeći previše u detalje, ono što želim jest da moji šefovi misle kako sam u ozbiljnoj vezi i uzmu me u razmatranje za stalno zaposlenje. Gospodin Fairchild je malo staromodan glede toga.” Eto. To je bilo vrlo diplomatski. Ponosno sam se nasmiješila i čestitala samoj sebi. Ovo je bio prvi put da sam opisala tu situaciju ne nazivajući gospodina Fairchilda prokletstvom za ženska prava.

Rhys se namršti. „Izbriši taj osmijeh s lica, Zvončice. Boli me kurac veličine New Yorka zašto si angažirala Deana. To nije bilo u redu i ti to jebeno dobro znaš.”

Zabrinutost se miješala s povrijeđenošću dok sam gledala u svojeg optuženika. Zar doista nije bilo u redu od mene što sam unajmila Deana? Mislila sam da je to bilo na obostranu korist. Ni u jednom trenutku se nisam osjećala kao da ga iskorištavam ili ponižavam, no njegov brat je to doživio upravo tako. Kao da sam privilegirana princeza koja misli da može raditi što god želi samo zato što ima novca.

Prekrižila sam ruke na prsima. „Ne možete me uvjeriti da sam učinila nešto loše. Ako ste zabrinuti zbog odluka svojeg brata, to je vaš problem, jer on *jest* imao izbora i dobro bih mu platila. Dvije tisuće dolara tjedno za nekoliko spojeva tijekom mjesec dana više je nego pošteno.”

To je bio suludi iznos. Morala sam posegnuti u svoje nasljedstvo. No nitko ne bi pristao glumiti mojeg dečka na neodređeno vrijeme da nisam ponudila sjajan honorar.

To, naravno, nije značilo da sam bila tragično neprivlačna ili da sam imala grozan karakter. Ali većina ljudi želi znati točan datum isteka dogovora jer imaju druge obveze. A ja im ga zasad nisam mogla ponuditi.

Rhys se zanjihao na petama kad je čuo koliko sam bila voljna platiti, i na trenutak se činilo kao da je zanijemio od šoka.

Odlično, jer je morao smjesta nestati! „Slušajte, gospodine Morgane, moji šefovi samo što nisu došli, i stvarno bih voljela da odete. Sada. Istog časa bi bilo najbolje.” Pokazala sam prema vratima iza sebe. „Baj-baj.” Nije se pomaknuo. „Adios?” I dalje je zurio u mene. „Vámonos. Ciao. Au revoir.” Duboko sam uzdahnula. „Šic.”

On se namršti. „Jesi li mi to upravo rekla šic?”

„Samo ako je upalilo.”

„Srce, ti si ozbiljno trknuta u glavu. Je li ti to ikad itko rekao?”

„Slušajte...”

„Ah, tu si, Parker!”

Stisnula sam oči, pokušavajući snagom misli otvoriti multidimenzijski portal kako bih mogla gurnuti Rhysa Morgana u njegov mračni bezdan, u nadi da će završiti u svijetu punom divovskih pješćanih zmija.

Moj šef je stigao.

Otvorila sam oči, namjestila blistavi osmijeh na lice i okrenula se prema svojem šefu, Jacksonu Sánchezu, koji mi je upravo prilazio s gospodinom Fairchildom s jedne, i svojom zaručnicom Camille s druge strane.

Želudac mi se preokrenuo.

Kad mi je Jackson rekao da gospodin Fairchild želi upoznati najmlađeg člana našeg tima (to bih bila ja), obećala sam dovesti svoga dečka, znajući da moram ostaviti dobar dojam na Fairchilda. Ne samo da sam lagala Jacksonu, koji mi je uistinu drag i kojem se divim, nego sam sada bila bez spomenutog dečka. Zbog ovog neandertalca koji je stajao pokraj mene. Neandertalca koji će vrlo vjerojatno izbrbljati što sam učinila i upropastiti mi sve izgleda za produljivanje ugovora s Horusom. Zapravo, vjerojatno ću dobiti otkaz.

Gdje je bila dimenzija s pješćanim zmijama kad ju je čovjek trebao?

Njih troje nas okruže i, kunem vam se, oni leptiri ponovno napadnu moja pluća. Definitivno su mi odlučili oduzeti život gušenjem.

Nije mi bilo spasa.

„Gospodine Fairchild, ovo je naša najnovija i najimpresivnija zaposlenica, Parker Brown.” Jackson mi se široko nasmiješi.

Pružila sam ruku gospodinu Fairchildu.

Franklin Fairchild je potjecao iz stare, bogate bostonske obitelji. Još je kao mladić pametno uložio i učetverostručio svoje nasljedstvo. Sam je priznao da su mu u tome pomogli odlični savjetodavci kojima se okružio. Ti su mu savjetodavci rekli i da je mudro ulagati u obnovljivu energiju.

On sam nije bio osobito ekološki osviješten, što mi je pomalo smetalo, jer se miješao u poslovanje tvrtke više nego što je bilo uobičajeno. Očekivala bih da čovjek poput njega nema vremena za to.

Fairchild je agresivno stisnuo moju ruku i energično je protresao gore-dolje. „Sitna žena, veliki mozak, ha?” Nasmijao se.

O, da, kao da to još nikad nisam čula. Jedva sam se uspjela nasmiješiti. Kad se Jackson okrenuo prema Rhysu, osmijeh mi se paralizirao od agonije.

„A ovo je očito njezin dečko.” Jackson nije uspio prikriti iznenađeni izraz. Naravno da je bio iznenađen! Rhys nije bio ni blizu onoga što bi itko očekivao od mene, a ja sam definitivno znala da nisam tip žene Rhysa Morgana. Tipovi poput njega izlazili su sa ženama masivnih grudi i guzica oblikovanih tako da prkose gravitaciji zahvaljujući svakodnevnim serijama čučnjeva.

Usta su mi se otvarala, i riječ *ne* samo što nije silovito izletjela iz njih, kad...

„Da.” Rhys je pružio ruku i rukovao se s Jacksonom. „Ja sam Parkerin dečko. Rhys. Drago mi je.”

Mislim da je moj mozak imao problema s primanjem signala jer mi se učinilo da je Rhys upravo rekao da je moj dečko.

Nacerio mi se samozadovoljno dok je u tim razoružavajućim očima plesao sam vrag.

Da, rekao je to!

Stvarno je to rekao!

Što je, dovraga, smjerao?

Bila sam na rubu povraćanja. Postojala je realna opasnost da ću povratiti po Pradinim mokasinkama gospodina Fairchilda.

„Rhys?” Gospodin Fairchild praktički odgurne Jacksona prilazeći mojem mučitelju. „Rhys Morgan, tako mi svega.”

Čekaj, što?

Gledala sam kako Fairchild čvrsto stišće Rhysovu šaku, smiješeći mu se ozareno kao da nazoči drugom Kristovom dolasku, a onda se tlo otvorilo ispod mene kad se okrenuo prema Jacksonu i rekao: „Nisi mi rekao da je Parker u vezi s Rhysom Morganom.”

Fairchild se grohotom nasmijao našim tupima pogledima. „On je samo najbolji vražji boksač teške kategorije kojeg je ova zemlja vidjela u cijeloj

jednoj generaciji." Spustio je ruku na Rhysovo rame. „Ti ćeš sjediti sa mnom, sine.”

Molim?

Dok je gospodin Fairchild vodio Deanova brata u restoran, Rhys mi je dobacio pogled preko ramena i namignuo mi.

Namignuo!

Uh, taj čovjek je *stvarno* vrag.

Jesam li možda tijekom prizivanja dimenzije s pješćanim zmijama nehotice otvorila vrata koja su vodila u dimenziju gdje je bijesni boksač upravo lagao mojim šefovima da smo u vezi?

Jackson i Camille se nacere. „Pogodi tko je upravo postao učiteljeva miljenica”, zadirkirao me Jackson. Zatim se nasmijao mojem namrštenom izrazu. „Šalim se. Ali uvijek je odlično kad ima tko zabavljati Fairchilda na ovakvim večerama. Ovo je dobro, Parker.”

Nije.

Ovo je katastrofa.

Rhys

Koji me vrag spopao? Iako sam naoko ležerno hodao uz Fairchilda, osjećao sam se kao da jurim nizbrdo na odbjeglih kolicima. Nisam želio biti ovdje. I svakako nisam želio glumiti ukrasnog frajera povlaštenoj - premda slatkoj - bogatašici. No svejedno sam bio ovdje, u ovom restoranu koji je više izgledao kao knjižnica ekskluzivnog kluba za gospodu.

Ostali su nas gosti promatrali dok smo prolazili pokraj njih, i više od nekoliko pari očiju zaustavilo se na mojim poderanim trapericama i pohabanim radničkim čizmama. Ovo je bilo mjesto za elegantna odijela i svilu, a ne za sirovine neobrijanih lica.

Moja odgovorna strana govorila mi je da se pokupim odavde, da se okrenem i smjesta napustim ovo mjesto, da je ovo bila katastrofa u nastajanju. Nažalost, ja sam cijeli život slušao onu usijanu glavu u sebi koja mi je rekla: pusti da se stvari odvijaju svojim tijekom. A činjenica da mi je Parker Brown bijesnim pogledom bušila rupu u leđima dok sam hodao ispred nje, bila je dodatni bonus.

Ženska je bila prava mustra. Kako me samo zgroženo uvjeravala u svoju nedužnost. I morao sam joj odati priznanje jer je nekako uspjela gledati me svisoka, podignuvši taj svoj slatki nosić u zrak, iako joj je glava jedva dosezala do mojeg ramena. Još ne mogu vjerovati da mi je ta sićušna gospođica Uštogljenović rekla „šic”. To bi bilo preslatko da nije pokušala unajmiti usluge moga brata.

Iako sam se smijao s Fairchildom, pretvarajući se da slušam njegovo klepetanje o boksačkim rezultatima, moja su čula bila potpuno usmjerena na Parker, baš kao da smo protivnici u ringu. Da, publika poludi kad se boksač nabrijava prije meča, ali on time zapravo želi uzdrmati protivnika.

A Parker Brown je bila vrlo uznemirena. Majke mi, čuo sam je kako mrmlja nešto o pješćanim zmijama, što god to značilo. Njezina srdžba me zabavljala.

Kad sam vidio njenu sliku, mislio sam da će se slomiti kao suhi prepečenac kad joj kažem da odjebe. Mislio sam da je relativno zgodna. No u oba sam slučaja bio u zabludi. Da, uznemirila se i lice joj se obojilo dražesnom

tamnorožičastom bojom, ali nije ustuknula. I bila je puno ljepša uživo nego na onoj slici.

Bila je sitna, tankih kostiju i lijepih crta lica. Ten joj je bio gladak poput porculana i zračio je mladošću i zdravljem, a tamnosmeđe su joj oči bile prevelike za njezino srcoliko lice. Ja nisam izlazio s takvim ženskama. Volio sam dobru, žestoku jebačinu za ispucavanje viška energije. S Parker bih se bojavao da ću je slomiti. Vjerojatno bih joj mogao šakama obuhvatiti struk.

Morao sam rastjerati misli kako je držim čvrsto za taj tanki struk dok... Ne. Ne. Ne. *Disciplina, Morgane. Koristi svoju jebenu disciplinu.*

„Rhys Morgan, ne mogu vjerovati”, ponovi Fairchild po deseti put. Njegov entuzijazam još nije popuštao. „Bio sam tako šokiran kad sam te vidio ondje u hodniku, mogao bi me nokautirati perom.”

Za to bi bio dovoljan jedan jednostavni aperkat. Premda je bio prilično visok i činilo se da je u relativno dobroj formi, Fairchild je imao staklenu vilicu - kao i svi naizgled opaki frajeri koji su se voljeli praviti hrabri, a zapravo bi pokleknuli na prvi znak prave fizičke prijetnje. No on je očito vjerovao da je glavna faca.

Hodao je kroz restoran kao da je njegov vlasnik. Možda je i bio. Lik je odisao bogatstvom, od svojeg sivog odijela po mjeri iz londonskog Savile Rowa do skupih talijanskih kožnih mokasina. I ja sam nekoć imao dovoljno novca za takve stvari i kočoperio sam se kao napuhani paun. No ta su vremena odavno bila zaboravljena.

Nažalost, Fairchild me odlučio podsjetiti na to razdoblje mojeg života. Uhvatio me za rame, protresao ga i stisnuo. „Gdje si nestao, sine?”

Samo me jedan čovjek imao pravo zvati sinom, a on je bio mrtav. Zaškrgutao sam zubima i lagano slegnuo ramenima, oslobodivši se njegova stiska. „Bilo me posvuda.”

Lijepa hostesa prišla je našem stolu u odijeljenom kutku restorana. Izvukla je stolicu za Fairchilda i on je bez pardona sjeo za stol prije Parker. Pravi džentlmen, nema što.

Okrenuo sam se prema svojoj „curi” i nasmiješio se pokazujući zube dok sam joj pridržavao stolicu. „Dušo?”

Ona mi je uzvratila osmijeh - zapravo se više radilo o grimasi, ako ćemo biti iskreni - no iz njenih blistavih tamnih očiju frcale su iskrice čistog gnjeva dok je sjedala na ponuđenu stolicu elegancijom osobe koja je od rođenja bila okružena bogatstvom.

„Hvala.”

U tim se ustima ni maslac ne bi rastopio.

A onda sam odjednom zamislio njena usta, vlažna i meka, kako se rastapaju na mojem... *Disciplina, kvragu!* Mene ni pod koju cijenu ne smije

privlačiti gđica Parker Brown, princeza s Pete avenije. To apsolutno ne dolazi u obzir.

Ona je bila samo moguće rješenje mojih trenutačnih problema. Jer, koliko god mi je bilo grozno složiti se s Deanom, nekoliko tisuća dolara mjesečno za izigravanje njezina dečka doista je bila laka, prijeko potrebna zarada. I u jednom od rijetkih, ali briljantnih trenutaka spoznaje, shvatio sam da bih mogao ubiti dvije muhe jednim udarcem. Fairchild je bio moj obožavatelj i bio je jebeno bogat, što ga je činilo potencijalnim sponzorom naše dvorane. Samo sam ga trebao nagovoriti da pristane na to.

Ako mi to ne bi pošlo za rukom, ovu bih večer iskoristio za uzrujavanje Parker Brown i tako joj se osvetio zbog pokušaja iskorištavanja mog brata. A onda bih se pokupio odavde i iz njezina života.

Pročistio sam grlo i sjeo na stolicu do njezine. No Fairchild se namrštio dureći se kao razmaženo dijete. „Mislio sam da ćeš sjediti sa mnom, Rhyse. Gospođice Brown, zamijenite mjesta.”

Parker je problijedila i počela razdvajati i spajati svoje blijede usne kao zbunjena riba, i odmah mi je bilo jasno - s obzirom na onu vatru koju je maloprije rigala na mene - da je u sebi vodila bitku između poriva da ga pošalje u kurac i potrebe da učini ono što bi joj priskrbilo bolju poslovnu sigurnost.

Bio sam gotovo spreman pustiti je da pati, no moja mama me nije tako odgojila. Osim toga, Fairchild je bio šupčina. Da, trebao mi je njegov novac, ali kad bih mu dopustio da me gazi kao otirač, ne bi imao ni trunku poštovanja prema meni.

Nagnuo sam se naprijed i prikovao ga pogledom, iako mi je osmijeh bio ležeran. „Mogu sasvim dobro i odavde razgovarati s vama. Osim toga, volim kad je moja slatkica blizu mene.”

Prebacio sam ruku preko Parkerinih uskih ramena i prisno ih stisnuo. Ona je ispustila neki grgljavi zvuk, koji je prekrila širokim, usiljenim osmijehom dok je nalijegala u moj zagrljaj, glumeći zaljublvenu curu. No ispod stola, njezina oštra potpetica zabila se u vrh moje čizme. Snažno.

Kad se nisam ni trznuo niti odmaknuo nogu, njezine smeđe oči zbunjeno su pogledale u moje.

Nacerio sam se. *Čizme s čeličnim vrhom, srce. Tako ti i treba kad se petljaš s radničkom klasom.* Njezin pogled iskosa obećavao je kasniju odmazdu. Jedva sam je čekao. Malo čak previše. Uživao sam provocirati ovu žensku. Ali nisam je smio dirati; njezina je koža mirisala po ružama i još nečemu s raskošnom aromom dima. Neki uvrnuti dio moje duše htio se nagnuti bliže i duboko udahnuti, napuniti pluća tom neobičnom mješavinom nevinosti i grijeha.

O čemu sam to, dovraga, trabunjao? Nevinost i grijeh? Jebote, tko se tako izražava? Isuse, ova ženska mi je pomutila um. Spustio sam ruku i zavalio se u stolicu. Jackson je sjeo nasuprot mene.

Zatim je došla konobarica i upitala nas što ćemo popiti - ja sam jedini naručio pivo, na što je Parker stisnula usne. Nisam namjeravao piti skupu žesticu kao Fairchild, koji je naručio Macallan 25, bez leda. Ja možda nisam znao puno toga, ali sam znao da čaša tog pića ovdje stoji najmanje dvjesto dolara. Trebala je biti sretna što sam se držao svojeg točenog piva od pet dolara.

Čim je konobarica otišla, Fairchild je nastavio. „Još ne mogu vjerovati da si prestao boksat, Morgane. Oh, razumijem da ti je bilo teško nakon što si izgubio oca.” Mahnuo je rukom kao da je želio otjerati tu neugodnost. „Ali mogao si jednostavno uzeti predah za žalovanje.”

Službena priča koju sam prodao javnosti - i Deanu - glasila je da sam nakon tatine smrti izgubio volju za natjecanjem i odlučio se posvetiti obitelji. To je bilo djelomično istinito, i zvučalo je kao najbolji razlog koji sam mogao navesti, jer bih prije umro nego uvlačio Jakea u to. Nisam mogao dopustiti da se njegovo ime opet povlači po medijima, ovaj put zbog mene.

A sad mi se Fairchild unosio u lice i zahtijevao konkretniji odgovor. Nacerio sam se pokazujući zube koji su htjeli zagristi u nešto. „Nisam požalio zbog te odluke. Prebacio sam se na nešto bolje.”

„Nešto bolje?” frkne Fairchild. „Ništa ne može nadmašiti ulazak u ring i uništavanje protivnika.”

Bio sam prilično siguran da bi udarac u njegov trbuh ili usta nadmašio taj osjećaj. No umjesto da mu odgovorim, samo sam nehajno slegnuo ramenima i nisam više ništa rekao.

Srećom, Jackson je postao gospodin Pristojni - vjerojatno želeći prikriti to što se odbijam pokoriti Fairchildovoj volji - i promijenio temu.

„Frankline”, rekao je, „jako mi je drago da si napokon upoznao Parker. Njezine su sugestije znatno unaprijedile naš prognostički model, što je pobudilo zanimanje jednog *velikog* klijenta s europskog tržišta...”

Fairchild je proizveo neki podrugljivi zvuk i odmahnuo rukom, prekidajući Jacksona usred rečenice. „U moja smo vremena sklapali poslove oslanjajući se na instinkt, a ne na komplicirane računalne softvere.”

Parker se trznula na njegov verbalni udarac. A ja sam osjetio poriv da ga udarim umjesto nje. No kao svaki dobar borac, ona je otrpjela udarac, a onda je napela mišiće, uspravila se i uzvratila.

Osmijeh joj je bio hladan kao izvorska voda. „Slažem se, gospodine Fairchilde. Ništa ne može zamijeniti moć savršeno izbrušenih instinkta.” Pažljivo je modulirala glas i nije zvučala nimalo uzrujano.

„Prava svrha mojeg posla jest prikupljanje podataka za podržavanje tog urođenog nagona uzimajući u obzir mnoge čimbenike - potražnju energije po satu, veleprodajne cijene električne energije, kombiniranu proizvodnju energije...” Odmahnula je svojom gracioznom rukom kao da su sve to elementarne pizdarije, „...kao i razne varijable poput udjela energije iz obnovljivih izvora, pogranični protok električne energije za nekoliko europskih tržišta, te sažimanje tih informacija u izvještaje i programe za obradu podataka.”

Svi smo zurili u Parker, hipnotizirani njenim ledeno-slatkim glasom i otmjenim samopouzdanjem. I ona je to dobro znala.

„Uz pomoć toga”, reče ona, „naši klijenti imaju bolju ideju kako postupiti na različite načine.”

Bilo je očito da je mogla do unedogled govoriti o tome, ali se zaustavila, naslonila ruke na stol i zagledala se u Fairchilda tim svojim smeđim srnećim očima.

Htio sam se nasmijati ili možda zapljeskati. Ovo nije bila ona uzrujana harpija s kojom sam se večeras svađao, niti ona usplahirena djevojka koju sam zatekao za barom, koja je kuckala nogom u nervoznom ritmu dok je čekala Deana. Ova Parker je znala svoj posao i nije se dala zastrašiti.

Nažalost, Fairchild je zatreptao kao da izlazi iz magle i uputio joj prazan pogled, a onda se okrenuo prema Jacksonu i rekao: „Pa, definitivno zna govoriti, u to nema dvojbe.”

Jackson je izgledao kao da ga želi prebiti. A Parker je jednostavno izgledala prebijeno.

Fairchildov vodnjikavi pogled se zaustavio na meni, a njegovo ostarjelo lice obasjao je osmijeh. „Glavno da se posao radi, ha?”

Zar sam se trebao zacerekati kao da se slažem s njime? Sranje, trebao sam šarmirati ovog govornara, balansirati između odobravanja i distanciranja.

Slegnuo sam ramenima. „Ja nikad nisam podcjenjivao važnost angažiranja najboljih ljudi u svojem timu.”

Fairchild se zacereka i značajno mi namigne.

„Skroman si. Rhysu ‘Udovičaru’ Morganu ne treba ništa osim dobre kombinacije udaraca za nokautiranje protivnika.”

Udovičar. Zadrhtao sam u sebi i lagano mi je pozlilo. Dok sam bio aktivan boksač, s ponosom sam prihvatio taj nadimak koji su mi nadjenuli novinari. Nadimke su dobivali samo borci koji su se nečime isticali. A onda je Jake umro. Jake, koji je ostavio za sobom Marcy i njihovu novorođenu kćer Rose. Iako nisam bio odgovoran za Jakeovu smrt, definitivno nisam želio da me i dalje nazivaju Udovičarem.

Ramena su mi bila previše zgrčena. Zarotirao sam ih i otpio malo vode. „Nema ništa bolje od dobrog nokaut udarca...” *Molim te, dopusti mi da ti pokažem. Smijem li?* „No ne bih vladao tim vještinama da nije bilo mojih trenera.” Nagnuo sam se prema Parker dok nam se nisu dotakla ramena. Niz ruku mi je prostrujala vrućina. *Kvrugu. Fokusiraj se.* „A nedavno sam otkrio kako je sve bolje kad uza sebe imaš dobru ženu koja te voli.”

Zamalo sam se izrigao od vlastitih riječi. A ako je zvuk koji je Parker proizvela bio ikakav pokazatelj, ona se upravo suzdržavala da se ne ispovraća. Svejedno sam pogledao u nju, izgledajući kao oličenje zatreskane budale. „Moja Parker je najbolja na svijetu.”

Jebote, zvučao sam kao debil. Htio sam se opaliti nogom u guzicu.

No poznao sam tipove poput Fairchilda. On mi se divio zbog moje boksačke karijere, ali se djelomično i mrzio zbog toga jer je to divljenje doživljavao kao slabost. Zato sam mu morao zauzvrat ponuditi malo svoje slabosti. Privući ga lažnim mamcem da se osjeća nadmoćno i nakon toga ga malo bocnuti, čisto da ga držim u neizvjesnosti. Ljudi poput Fairchilda su voljeli izazove, ali ne ako su bili preteški.

Bila je to igra koju sam mrzio igrati. Ali sam to bio spreman učiniti radi svoje dvorane. Radi Deana, iako sam znao da mi on nikada neće biti zahvalan za to. No prvenstveno sam želio platiti hipoteku na dvoranu, a nisam je htio prodati nekome tko bi je srušio i ondje podigao luksuzni stambeni kompleks. Osim toga, Parker Brown - usprkos svojem velikom, prekrasnom mozgu - bila je trenutno u velikim govornima. Njoj nije trebao Dean. Dean bi dosad već iznervirao Fairchilda i sve zasrao. Parker je trebala mene.

„Nije li tako, dušo?” upitao sam je i ponovno je obgrlio jednom rukom, odupirući se porivu da joj ponjušim kosu. Isuse, kako je dobro mirisala. Morao sam se naviknuti na to. Kao i na činjenicu da je moj kurac reagirao sa zanimanjem kad god bih je dotaknuo.

Smiri se, dečko.

Ona se nasmiješila tako ukočeno i usiljeno da sam se želio nasmijati. Ruku je spustila na moje bedro - preblizu već spomenutom kurcu. Blijedoružičasti nokti zabili su se u moje meso tako snažno da sam ih osjetio čak i kroz traperice.

Ovo će me kasnije peći. Stvarno je bila dražesna, kao neka sićušna, srdita vilenjačica.

„Baš si sladak, Kvrgo”, procijedila je kroz stisnute zube.

Kvrgo? Tiho sam se nasmijao.

„Jeste li dugo zajedno?” upitao je Fairchild dok nam je konobarica posluživala pića.

„Čini se kao cijela vječnost”, vedro je odgovorila Parker.

„Moram priznati da sam iznenađen što te vidim ovdje”, nastavi Fairchild pijuckajući svoj viski. „Dok si boksaio, svaki put bih te vidio s nekom novom ženskom.” Zacerekao se. „Sjećam se jednog meča na kojem se Morgan pojavio s tri žene”, rekao je Jacksonu. „Po jedna sa svake strane i jedna ispred, koja ga je vodila prema ringu.”

Jebeni seronja.

Htio sam uhvatiti Parkerine oči da joj uputim sućutni pogled. No znao sam da ona sada ne bi imala razumijevanja za to; ženska je bila napeta kao struna i praktički je vibrirala od razdraženosti. „Ha, čujte... kad znaš, onda znaš.”

Nazdravio sam Parker pivom i otpio veliki gutljaj. Ja nisam znao apsolutno ništa o romantičnoj ljubavi. Ali kako bih spasio sve što jesam volio, bio sam spreman lagati i glumiti. I zato sam se nagnuo naprijed i naslonio podlaktice na stol - na veliku i vrlo očitu žalost gospođice Uštogljenović.

„Zaboravite žene”, rekao sam Fairchildu. „Jeste li čuli priču o mojem ilegalnom meču s Donnyjem Douglasom?”

Kao što sam i očekivao, Fairchildove oči su znatiželjno zabljesnule. „Nisam. Kad je to bilo?”

Zagrizao je. Počeo sam pripovijedati tu priču, znajući da će Fairchildu biti neizmjereno zabavna i da će me sa svakom rečenicom sve više željeti u svojem društvu - a samim time i Parker. O, da, ona me treba. Samo to još ne zna. Ali će uskoro saznati.

Parker

Zadrhtala sam od hladnog zraka kasne proljetne noći, a srce mi je bubnjalo u grudima dok sam promatrala Rhysa kako tiho razgovara s gospodinom Fairchildom. Jackson i Camille su već otišli. Kad je Fairchild konačno ušao u svoju limuzinu, ljutito sam promatrala Rhysa ispod oka dok je lijenim koracima hodao prema meni.

Hodao je s prepotencijom čovjeka koji je upravo pobijedio u boksačkom meču.

Taj divovski kreten.

„Upravo sam te izvukao iz govana.” Imao je drskosti naceriti se.

Bijes koji je polako kuhao u mojoj utrobi otkako smo svi sjeli večerati, samo što nije prekipio. Ostanem li ovdje još jednu sekundu, prosut ću mu crijeva snagom svojih misli.

Bila sam sigurna u to.

Nije bilo šanse da netko tko je *toliko* ljut na nekoga na kraju ne izbaci tu negativnu energiju. Naglo sam okrenula leđa Yvonne'su i počela hodati u smjeru juga, prema stanu koji sam dijelila sa svojom prijateljicom Zoe. Pješice mi je dotle trebalo pola sata, što je značilo da ću imati dovoljno vremena da hodanjem ispucam svoj neuobičajeni bijes.

„Otrpatit ću te doma i usput ćemo porazgovarati o uvjetima našeg dogovora.” Rhys me sustigao i nastavio hodati uz mene.

Zbunjenost je nadvladala bijes. „Molim?”

On je slegnuo ramenima. „I dalje trebaš nekoga tko će glumiti tvoga dečka, zar ne? A mislim da mogu sa sigurnošću reći kako me Fairchild doživljava kao jednoroga koji prdi duge.”

Da, Fairchild ga je definitivno gledao kao da pušta vjetrove u obliku duge. Naravno da jest. Obojica su bili neandertalci. Zaškrgutala sam zubima, frustrirana zbog svojih kratkih nogu koje nisu mogle hodati brže od dugih koraka visokog boksača pokraj mene. Boksača, za Boga miloga!

Ja naravno nisam imala ništa protiv boksa. Svaki natjecateljski sport iziskivao je disciplinu, ustrajnost i umješnost. To su sve bile dobre kvalitete.

Ne, nisam imala problema s boksom.

To je objašnjavalo Rhysove mišice i slomljeni nos.

Ono što me smetalo bila je ulzička romansa koja se razvila između Rhysa i Fairchilda. Rhys se, doduše, nije otvoreno složio ni sa jednom zatucanom, granično mizogenom bljezgarijom koju je moj šef večeras izvalio, ali mu nije ni otvoreno proturječio.

Većinu večeri, Jackson, Camille i ja morali smo slušati Rhysa kako zabavlja Fairchilda pričama iz svojih slavni boksačkih dana. Nije problem bio u samim pričama, koje su čak bile relativno zanimljive, nego u Fairchildovim komentarima na njih. I u njegovoj toksičnoj muškosti.

Svrha ove večere bila je dokazati Fairchildu da sam ja važni dodatak njihovu timu. No njega je zanimao samo Rhys.

„Upropastio si mi večeru”, pjenila sam se.

„Upropastio?” Rhys se posprdno nasmije. „Kad god bi Jackson spomenuo obnovljivu energiju, Fairchildove bi se oči zacaklile od dosade. Trebala bi mi zahvaliti što sam ga uspio dovoljno zainteresirati da ostane do kraja obroka.”

„Da, neizmjereno sam uživala u njegovom konstantnom ispitivanju koliko si krvi prolio i s koliko si žena spavao. To je vrsta konverzacije kakvoj se nadam na svakoj svojoj večeri.”

„Hej, nisam ja kriv što se tvoj šef ne zna pristojno ponašati. Poanta je u tome da sam ga ja uspio zabaviti. Tip me obožava.”

Uf, to je nažalost bila istina.

„A ako želiš da te Fairchild zadrži u svojoj tvrtki, meni se čini da to možeš postići jedino tako da mi plaćaš tisuću dolara tjedno kako bih glumio tvojeg dečka. On se želi družiti sa mnom, a kamo ti ideš, idem i ja, točno?”

Zateturala sam i naglo zastala, dok su se u meni miješali bijes i frustracija jer sam znala da je bilo logike u njegovom prijedlogu. Rhys je apsolutno imao pravo. I to me silno ljutilo. „Ja te uopće ne poznajem”.

Rhysu zatitra mišić u bradi „A mojeg brata kao poznaješ? Ili je možda razlika u tome što on ima diplomu, a ja sam neobrazovani, praznoglavi sportaš koji vodi teretanu?”

Zašto je namjerno želio vidjeti najgore u meni? „Pun si predrasuda.”

Rhysov izraz lica se smrknuo. „Jebemu, Zvončice, kao što si i sama rekla, ti me uopće ne poznaješ.”

„Prestani prostački preda mnom.” Prekrižila sam ruke na prsima, odbijajući dopustiti da me zastraši, iako su mi noge lagano zadrhtale pri pomisli na njegov prijedlog. „Ne namjeravam angažirati tipa koji me mrzi zato što sam odrasla u dobrostojećoj obitelji.”

Teško je izdahnuo, i njegova prijašnja napetost kao da je popustila. „Zvončice”, rekao je blažim tonom, „ni ja tebe ne poznajem. Kako te mogu mrziti?”

Zvončice. Zar me tako doživljavao? Sićušnu, razmaženu i razdražljivu? To me zapeklo. Namreškala sam nos i nastavila hodati. „Prestani me zvati Zvončica.”

„Jesmo li se dogovorili?” Rhys nije popuštao i opet je hodao uz mene.

Smrknuto sam ga pogledala. „Zašto želiš to učiniti?”

Onaj mišić u njegovoj vilici ponovno je zatitrao. Titr, titr, titr. „Trebam mi novac”, odrezao je.

Kao da je to bilo nešto čega bi se trebao stidjeti.

Doduše, Deanu je trebao novac jer je bio nezaposlen. Zašto je bivšem profesionalnom boksaču i vlasniku teretane trebao novac? Nisam htjela biti umiješana u sumnjive poslove. To sam mu i rekla.

Rhys je napravio grimasu. „Ne bavim se kriminalom. Isuse Kriste. Sav novac koji sam zaradio boksanjem otišao je mojoj obitelji, za Deanovo školovanje i ostala sranja koja su im trebala. Dvorani trenutčno ne ide najbolje i malo dodatnog novca bi pomoglo da se oporavi.”

„Platio si bratu fakultet?”

On zagunđa; shvatila sam to kao potvrđan odgovor.

Moj bijes se malo stišao. Tip koji je potrošio svoju zaradu na školovanje mlađeg brata ne može biti posve loš, točno? To je zapravo bilo pomalo slatko.

Odmjerila sam ga pogledom. „Učinimo li ovo, morat ćeš biti spreman na fleksibilan raspored. Trebat ćeš biti u stanju pojavljivati se na zbivanjima i večerama čim ti javim da dođeš. Takav je bio moj dogovor s Deanom.”

Rhys me pogledao tim svojim prelijepim očima i kimnuo. „Dogovoreno.”

Ugrizla sam se za usnu, oklijevajući prije nego što službeno potvrdim naš dogovor. Dean je bio tako ležeran i šarmantan, u njegovom sam se društvu smjesta opustila. Pomisao na glumljenje romantičnog odnosa s njime nije me ni najmanje brinula.

Krišom sam pogledala u njegovog starijeg brata koji je hodao pokraj mene niz ulicu. Ruke je zabio u džepove, nestrpljivo čekajući moj odgovor. U trbuhu su mi zatreperili leptiri i noge su mi opet lagano zadrhtale dok sam zamišljala kako se tijekom sljedećih nekoliko mjeseci pretvaram da sam Rhysova cura.

Taj čovjek je bio grub, iritantan, previše je psovao i imao je sposobnost razljutiti me, što nije bilo lako. To što se sviđao Fairchildu također mu nije išlo u korist.

A opet, upravo sam zbog potonjeg morala pristati na taj dogovor.

„U redu, ali želim da potpišeš ugovor.”

„Je li Dean morao potpisati ugovor?”

„Ne. Ali Dean mi nije podmetnuo zamku kako bih ga morala angažirati.”

„Pokušala si prostituirati mojeg mlađeg brata. Ne namjeravam se ispričavati zbog svojeg ponašanja.”

Vatra bijesa ponovno se rasplamsa. „Po stoti put, nisam pokušala prostituirati tvog brata!”

Netko se nasmije na drugoj strani ulice, i ja se ukrutim ugledavši par koji me slučajno čuo kako se derem. Njihovo cerekanje je utihnulo tek kad su se odmaknuli dovoljno daleko da ih više nismo mogli čuti.

Zacrvenila sam se i namrštila se na Rhysa kao da je on bio kriv za to.

Kreten se samo nacerio. „Možda bi trebala naučiti obuzdavati tu svoju prgavu narav, Zvončice. Jednog će te dana uvaliti u probleme.”

Postojale su velike šanse da ću ga ubiti prije nego što potpišemo ugovor.

„Nisam pokušala prostituirati Deana”, rekla sam tiho. „A kad smo već kod toga, ni u ovom slučaju se ne radi o tome. Jasno ti je da među nama neće biti pravog seksa?”

„Ne brini se, sitna ribo, ti nisi moj tip.”

Ozlojeđena i povrijeđena, podrugljivo sam mu se nasmiješila. „A ti kao jesi moj?”

Rhys mi je dobacio mrzovoljan pogled. „Mislim da oboje znamo da ja nisam tvoj tip. A sad kad smo to raščistili, jesmo li se dogovorili ili ne?”

Primijetila sam da je Rhys bio prilično proturječna osoba. „Zašto se ti smiješ ‘prostituirati’, a Dean ne?”

Čelo mu se nabralo. „Nismo li upravo utvrdili da se ne radi o prostituiranju?”

„Ne pravi se glup.”

„Gle, moj brat nije završio koledž kako bi bacio diplomu u smeće i zarađivao laku lovu prateći te tu i tamo na društvena zbivanja. Mora se fokusirati na stvaranje karijere. *Ja* imam karijeru - vodim boksačku dvoranu. Treba mi novac za tu dvoranu. Kraj priče. Onda, jesmo li se dogovorili?”

„Prvo moraš potpisati ugovor.”

On uzdahne, prelazeći rukom preko neobrijane čeljusti. „U redu.” O, dragi Bože na nebesima, zar sam doista bila spremna to učiniti?

„Jesi dobro?” Rhys me pogleda ispod oka. „Izgledaš malo blijedo.”

„To se dogodi kad je nekomu krvni tlak jako nizak i kad padne u šok, što se meni, sigurna sam, upravo događa.” Umorno sam odmahнула rukom u njegovom smjeru. „Zbog sklapanja ugovora s vragom i svega toga.”

„Je li ti itko ikad rekao da si trknuta u glavu?”

„Da”, puhнула sam. „Ti. Večeras. Prije nego što si kidnapirao moj život.”

„Misliš, prije nego što sam te izvadio iz govana.” Namignuo mi je.

„Morgane, napisat ću u ugovor da nema namigivanja. Ne smiješ mi namigivati, ne smiješ me zvati Zvončica i ne smiješ psovati.” Naglo sam zastala, nedaleko od moje zgrade, i suzila pogled. „Recikliraš li?”

Rhys me pogledao kao da je *stvarno* mislio da sam poremećena. „Ne recikliramo li svi?”

„O, bio bi iznenađen. Je li to bio potvrđan odgovor?”

Nestrpljivo je slegnuo ramenima. „Da, naravno da recikliram.”

„Imaš li naljepnicu ‘zatrubi ako ti se sviđa’ na svojem autu?”

Čelo mu se nabere. „Ne...”

Odahnula sam od olakšanja. Okej, možda ipak možemo ovo izvesti. „Gdje ti je teretana? Donijet ću ti ugovor tijekom ovog vikenda.”

„Zove se *Ugašena svjetla*, nedaleko od Četvrte ulice u Chelseaju. Obično sam slobodan u vrijeme ručka.”

Kimnula sam glavom, čudeći se imenu dvorane. To mi je više zvučalo kao noćni klub nego kao teretana. „U redu. Navratit ću u subotu popodne.” Pokušala sam ga zaobići.

„Svejedno ću te otpratiti doma.”

„Nema potrebe.”

„Nije me briga, otpratit ću te.” Uputio mi je još jedan dječjački nestašan osmijeh i leptiri u mojem trbuhu su ponovno zatreperili. Osjećala sam se nadmudreno i nisam se mogla sjetiti kad sam se zadnji put zbog nekoga osjećala ranjivo, kao da nemam puno kontrole nad situacijom.

O, joj. Ovo je bila jako loša ideja.

Ostatak puta do moje zgrade hodali smo polako, u tišini, dobacujući usput oprezne poglede jedno drugomu (okej, moji su bili oprezni; njegovi su bili otvoreno provokativni).

Konačno smo skrenuli u aveniju Harrison, gdje je Zoe, moja cimerica s faksa i najbolja prijateljica, imala moderan dvosobni stan, koji joj je kupio njezin bogati, odsutni otac. Dopustila mi je da stanujem ondje za manje od pola iznosa koji bih inače morala plaćati za najam takve sobe. To je bilo fenomenalno. Mogla sam živjeti u lijepom stanu, u skupoj četvrti Back Bay, no najbolje je bilo to što moji roditelji nisu imali nikakve veze s time.

Da sam unajmila stan koji bih si mogla priuštiti svojom plaćom, stanovala bih daleko izvan grada, u nekom mjestu koje moji roditelji ne bi odobravali. Onda bi me stalno činili nervoznom nagovarajući me da iskoristim novac od svojeg nasljedstva i unajmim si bolji stan, a moje tvrdoglavo odbijanje da to

učinim izazvalo bi razdor među nama, što bi pak stvorilo još veću nervozu jer nisam htjela razočarati svoje roditelje, no nisam ni htjela ovisiti o njihovom novcu.

Srećom, Zoe nije željela živjeti sama i preklinjala me da se uselim u drugu sobu.

Svi na dobitku.

„Ja tu stanujem.” Zastala sam ispred staklom ograđene recepcije. Unutra su blještala svjetla, ističući mramorni pod i skupo pokućstvo u golemom predvorju.

Pogledala sam u Rhysa. Lice mu je bilo bezizražajno. „Naravno”, promrmljao je.

Namrštila sam se, pitajući se zašto je imao toliko predrasuda prema ljudima koji su imali puno novca. Nije se činio takvim dok je razgovarao s Fairchildom, a on je imao više novca od Boga. Stresla sam se na tu pomisao i puhнула: „Dobro onda, laku noć.”

Ovaj put nije bilo dječaćki nestašnog osmijeha. Umjesto toga je samo kimnuo glavom i otišao.

„O, da, pravi princ na bijelom konju.” Ljutito sam otvorila ulazna vrata, pitajući se u koji sam se to klinac uvalila.

Rhys

„BUĐENJE, ŠUPČINO!”

Taj se uzvik jedva probio kroz maglu mojeg sna, a onda me zapljusnula hladna voda. Po cijelom tijelu. Dahnuo sam od šoka i uspravio se u krevetu, a moje su šake već udarale po zraku.

No pametni mali pizdek kakav je bio, Dean je dobro znao da se mora odmaknuti dalje od dosega mojih udaraca. Stajao je na vratima moje spavaće sobe držeći u ruci prazno vjedro i posprdno se cerio. „Rhyse, ti spavaš gol? Zamišljao sam te u staromodnim bijelim gaćama.”

Zarežao sam i skočio iz kreveta. On je ispustio vjedro i pobjegao - spasilo ga je samo to što nisam htio juriti za njim gole guzice. Psujući cijelo vrijeme, obrisao sam lice i posegnuo za donjim dijelom trenirke. Taj pizdek će vidjeti svoga Boga.